

[Hans Pinstrup.]

duktion, vil jeg hævde, at ingen her i Danmark har interesse i en kornudskrivning, medmindre der virkelig er en saglig begrundelse derfor. Der kan ikke være nogen ensidighed i at hævde, at sådan ligger forholdet, for det fremmer nu engang produktionen, at man i det enkelte landbrug kan disponere frit over sine råprodukter af enhver art. Det kan jeg vist godt slå fast som en kendsgerning.

Det ærede medlem hr. Tesdorpf sagde, at han ikke ville hævde, at der var saglige begrundelser, men der kunne være andre begrundelser, der gjorde det nødvendigt. Ja, det er naturligvis rigtigt, og det blev også anført i mit første indlæg, men man kan ikke forlange, at et erhverv skal tage hensyn til ikke-saglige begrundelser. Vi må fra erhvervets side naturligt som repræsentanter for landbohjemmene hævde det, der ikke blot er af største værdi for det enkelte landbohjem, men også er af interesse for det samlede samfund. Ud fra en saglig begrundelse og tidernes usikkerhed, og netop fordi der kunne indtræffe forhold, der kunne gøre en brødkornsordning ønskelig — i hvert fald vil jeg for mit vedkommende ikke afvise, at der i brødkornsspørgsmålet er et dollarproblem —, erklærede vi os fra landbrugets side også rede til at gå ind for en brødkornsordning på det grundlag, at man tager bygprisen som basispris og giver et vist vederlag, sådan at man derigennem søger at fremme en udvidelse af brødkorn dyrkningen og derved hjælpe på Danmarks dollarproblem. Det er da ganske enkelt og ligetil, der er ikke nogen som helst ensidighed i et sådant forslag, det ville være forstandigt og rigtigt. Yderligere hævdede de sagkyndige, der har med kornhandel og oplagringspladser at gøre, at en almindelig udskrivning ville man meget vanskeligt kunne administrere, medens man langt lettere kunne administrere en brødkornsordning; det ville være enkelt, og det ville overfor Danmarks dollarproblem være virkningsfuldt.

Så siger det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre): ja, men hvis nu prisen på foderkorn stiger og verdensmarkedets priser går op, hvad så? Hvis denne begrundelse skulde gælde, kunne vi faktisk aldrig nogensinde afskrive tvangsafleveringen af korn. I øjeblikket har vi forholdsvis store lagre, vi har mulighed for at købe mange tusind tons, vi har også betalingsmidler dertil, vi har bare ikke lagerplads. Vi befinder os 7 år efter krigens afslutning. På hvilket tidspunkt skulle man ophøre med kornordningen om ikke nu? En vis teoretisk usikkerhed kan

man altid påvise. Jeg vil sige ganske åbent, at hvis der mod forventning skulle indtræffe en sådan situation, ville jeg være den første til at sætte faste priser, som sikrer et rimeligt prisniveau på disse områder. Det er altfor letkøbt at sige, at min tale var en udpræget organisationsmandstale. Må jeg ikke spørge: På hvilket område har landbruget stillet krav, som går ud over det samfundsmæssigt forsvarlige? Vi gik foran i 1945 med en nedsættelse på 10 pct. af vore produktpriser. Der var ingen, der fulgte efter. Vi gik foran sidste år, vi var de første af alle til at yde vort store bidrag, og hvordan gik det så? Det erkendes fra alle sider i denne sal, at man nåede ikke længere i hovedtrækene end til landbruget.

Det ærede medlem hr. Carl Petersen sagde, at min tale overskred grænsen — det ærede medlem, der i går her i tinget fremsatte forslag om, at prisbindingen for smør og bacon skal fortsætte, den mest urimelige beskatning, som vi overhovedet nogensinde har haft i Danmark. Min taletid er desværre udløbet, men lad mig til sidst nævne stigningen i produktionsomkostninger, der af Landøkonomisk Driftsbureau er udregnet på basis af sidste år; der har været en direkte merudgift ved dyrkning af korn på 12,6 pct. Er det et usagligt grundlag, man bygger på, når man siger, at disse udgifter må landbruget have dækning for, ligesom alle andre har fået dækning? Det er både rimeligt og samfundsmæssigt forsvarligt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Jørgensen (Lejre): Alle, der kender noget til landbrugets forhold, ved, at dansk landbrug yder en ganske enestående indsats til gavn for hele det danske samfund, en produktion, der er større end i 1939, med indkøb af foderstoffer udefra til et beløb af mellem en halv og en hel milliard kroner mindre end i 1939, en fremstilling af levnedsmidler, der er billigere end vel i noget andet land i Europa, og som er i stand til at konkurrere med alle andre landes landbrug, der får store statstilskud. Alt det er sandt og rigtigt, og det gør det begrundet, at hele det øvrige samfund yder det danske landbrug stor anerkendelse; men når alt dette er i orden, så har landbruget tilbage en solidarisk forpligtelse sammen med andre landsmænd i en given situation, hvor vanskeligheder kan opstå med hensyn til befolkningens forsyning med det nødvendige til livet ophold. Det er denne situation, en kornlov tager sigte på, det er ikke en normal situation, hvor tingene går deres gang. Det ærede medlem hr. Hans